

jež jsou chráněny § 1, a tím k úkladům o republiku. Že obžalovaný podněcoval úmyslně a jsa si toho vědom, že svými slovy vybízí ke zločinu podle § 1 zákona na ochranu republiky, zjišťuje rozsudek formálně bezvadně. Tím jsou dány předpoklady pro odsuzující výrok také v druhém odstavci. Co proti němu uplatňuje zmateční stížnost po stránce skutkové a co není vzato z obsahu rozsudku, nezasluhuje povšimnutí. Neodůvodněnou a z valné části po zákonu neprovedenou zmateční stížnost bylo proto zamítnouti.

Čís. 3280.

Nezletilá dcera bydlící s otcem ve společné domácnosti jest právně a fakticky svěřena jeho dozoru a tudíž až do dosažení zletilosti způsobilým předmětem zločinu podle § 132 tr. zák.

Svésti ve smyslu § 132 tr. zák. lze i osobu mravně porušenou (již před tím souloživší), pokud neměla předem vůle oddati se smilnému jednání, aniž dala sama k němu podnět.

(Rozh. ze dne 5. října 1928, Zm II 182/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl po neveřejném ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 14. března 1928, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem svedení ke smilstvu podle § 132 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost, ponechávajíc nedotčeným odsouzení obžalovaného pro zločin podle § 131 tr. zák., napadá rozsudek jen, pokud jím byl obžalovaný uznán vinným také zločinem podle § 132 tr. zák. Po věcné stránce čís. 9 a) § 281 tr. ř. namítá zmateční stížnost, 1. že soud vyložil nesprávně zákon v ustanovení § 132 tr. zák., pokud jde o otázku, zda byla Terezie F-ová svému otci svěřena k dozoru. Stěžovatel má za to, že zákon v onom zák. ustanovení chrání před svedením jen osoby nedospělé. Poněvadž Terezie F-ová byla v době prvního svedení otcem již dospělá a v roce 1924 dokonce dosáhla zletilosti, chybí prý způsobilý předmět svedení; 2. nemůže prý býti řeči o svedení ve smyslu onoho §, když osoba svedená, jako prý v souzeném případě Terezie F-ová, svým chováním projevila ochotu vykonati nebo dopustiti smilný čin. Zmateční stížnost má za to, že již okolnost doznaná svědkyní F-ovou, že již dávno před tím, než jí otec zneužil, měla poměr s jinými hochy, ji kvalifikuje jako osobu nemravnou, kterou nebylo ani třeba ani možno sváděti k smilnému činu, když se ho již dříve dobrovolně dopustila s jiným. Než zmateční stížnosti nelze dáti v žádném směru za pravdu. a) Stěžovatel nepopírá, že vlastní dcera jest (podle zákona) svěřena mravnímu dozoru otcovu; tvrdí však, že toto svěření končí dosažením dospělosti. Pro tento názor však neposkytuje opory všeobecný doslov ustanovení § 132 tr. zák., pokud jde o svěření »k dozoru« — na rozdíl od svěření k »výchově« nebo »k vyučování«, při nichž již pojmově se podává

jistá zákonná hranice. Právo a zároveň povinnost otcova bdění nad mravním chováním dítěte jest výronem moci otcovské, která trvá až do dosažení zletilosti, pokud ovšem z důležitých příčin nebyla soudem prodloužena (§ 172 obč. zák.). Již z toho plyne, že nezletilá dcera, bydlící s otcem ve společné domácnosti, jest právně i fakticky svěřena jeho doзору a tudíž až do dosažení zletilosti způsobilým předmětem zločinu podle § 132 tr. zák. V souzeném případě jest zjištěno, že obžalovaný přiměl svou vlastní dceru, s ním ve společné domácnosti žijící k souloži, poprvé v červenci 1924 v době, kdy jí nebylo ještě 21 let (narodila se 22. října 1903), kdy tedy ve smyslu právě uvedeném byla svěřena jeho doзору. Naproti tomu není ovšem správným názor rozsudku, pokud uznává obžalovaného vinným zločinem svedení, spáchaným i po dosažení zletilosti Terezie F-ové tím, že ji znovu a opětovně přiměl k dopuštění smilných činů. Avšak obžalovanému se dotýčným výrokem nestala újma, poněvadž z této okolnosti soud nevyvozuje důsledky při výměře trestu.

K b): Správně uvádí zmáteční stížnost, že nelze mluvit o »svedení« ve smyslu zákona, když svedená osoba dala k smilnému činu podnět buď výslovně neb i nemravným (vyzývavým) chováním nebo nemravným způsobem dosavadního života, přehlíží však, že tyto okolnosti rozsudek u Terezie F-ové výslovně vylučuje, ježto nebyly ani tvrzeny, tím méně prokázány. Pouhá skutečnost, již rozsudek zjišťuje, že obžalovaná, jak sama doznala, souložila již dříve, než ji otec přiměl k souloži, s jiným mladíkem, nevylučuje skutkovou podstatu § 132 tr. zák., poněvadž svěsti lze ve smyslu § 132 tr. zák. i osobu mravně porušenou, pokud ovšem předem neměla vůli oddati se smilnému jednání, aniž dala sama k němu podnět, nýbrž teprve následkem působení a z popudu svůdcova dobrovolně k němu přistoupila. Nelze tedy shledati v napadeném rozsudku právní omyl ani v tomto směru. Bylo proto zmáteční stížnost jako bezdůvodnou zamítnouti.

Čís. 3281.

Není-li pachateli známo heslo, na něž je vklad vázán, není heslem vázaná (vinkulovaná) vkladní knížka co do vkladu způsobilým předmětem krádeže.

(Rozh. ze dne 5. října 1928, Zm II 208/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmáteční stížnosti obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 11. dubna 1928, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem krádeže podle §§ 171, 173, 179 tr. zák., zrušil napadený rozsudek ve výroku, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným krádeží vkladní knížky na 5.500 Kč, jakož i ve výroku o trestu a ve výrocích s ním souvisejících jako zmátečný a věc vrátil soudu první stolice, aby ji v rozsahu zrušení znovu projednal a rozhodl, maje zřetel k pravoplatnému odsouzení obžalovaného pro zločin krádeže hotovosti 1.500 Kč.